

LBRIS

We know
books

Virginia Buzdrug

Urma pașilor pierduți

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BUZDRUG, VIRGINIA****Urma pașilor pierduți / Virginia Buzdrug.**

—Snagov: Letras, 2022

ISBN 978-606-071-723-2

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-606-071-724-9

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2022, Virginia Buzdrug.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro

Promovăm autorii români.

Cuprins

Viața ca spectacol asumat în poezia Virginiei Buzdrug.....	13
Mi-am permis să visez	19
Când.....	21
Nedumerire	23
Căsuța melcului	26
Toamna vieții	28
Privind nostalgic... ..	30
Concertul nopții	34
Se promovează incultura... ..	36
Las gândul să m'aline... ..	41
O pagină de carte	43
Sub clar de Lună	44
Mi-ai fost și-mi ești aproape... ..	46
Am rămas vrăjită	50
Viața e bumerang	52
Beau din stropi de rouă	55
Trecere prin anotimp	57
La cules... ..	59
Când vara a plecat	61
Las să plutească totul	62
În seara asta... ..	64
Pata de culoare	65

Te-am iertat.....	67
My way.....	71
Vindecare	73
Contemplare.....	76
Ascultând valurile Dunării	77
Speranța.....	78
Las liber gândul	81
Revedere	82
Cetățeanul turmentat	86
Puncte de vedere	89
Să privesc... ..	92
Uitând de toate	95
Căruțașul	98
O întrebare... ..	100
Se cerne timpul... ..	103
Alerg... ..	104
Aici este... Raiul	105
Fericirea-i la vedere	108
Cu masca pe figură	112
Trecut-au anii... ..	114
Se pierde conținutul... ..	116
Puțin acru, puțin dulce... ..	119
Un drept recunoscut	122
Două destine	126
Parfumul toamnei	130
Canonul Linei	136

Carpe diem (Trăiește clipa).....	139
Sfârșit de august	141
Spovedanie	144
Suport moral	146
Pictând pe suflet	148
Nimic nu este greu	150
Totul se învață	152
Plăcerea inimii... ..	153
Sunetul lui Hauser... ..	156
Înalta Protectoare	157
Cel mai bun prieten... ..	159
Păstrează-mă... ..	161
Dorință, din spital... ..	163
Să nu ne despărțim... ..	168
De ieri, de azi... ..	170
Negoț cu viața	173
Reexaminare... ..	177
De dragul tău... femeie!	179
Gustul fericirii... ..	181
E vară, vreau... ..	183
Izvor de viață	184
Norocul	186
Brăduțul	188
La dreapta judecată	190
Bunicul meu.....	192
Gândesc și cred... ..	195

 We know books

Noaptea.....	197
Ziua surorilor, 2 august 2020.....	198
Jos pălăria!	200
Neliniști... ..	202
Mă cheamă marea.....	203
Hoțul neștiut	205
Din iubire, într-un abis	207
Frate - Soră	211
Mi-e totuna... ..	214
Ce faci?	216
Spun acum totul... ..	217
Suflet candor... ..	219
Mă scutur de frisoane... ..	221
Timpul trece, lasă urme	223
Iubirii dă-i iubire... ..	225
Vântul să-mi ducă uitarea... ..	227
Ca de sărbători... ..	228
Regizoarea	231
Printre călători... ..	233
O să încerc... ..	235
Cu mască, fără mască... ..	236
Prietenie... ..	238
Într-o echipă... ..	240
Privind ,napoi... ..	242
Adio, mare.....	244
Suport de ceară	249

Chip Sfânt	253
Vorbind cu mine	255
Vreau să uit... ..	256
Cine ești?	258
Din gânduri de demult... ..	259
La nuntă... ..	261
Doi părinți și un copil	264
Regrete	267
Altă întrebare... ..	271
Măsură'n toate	275
Vânătorul	277
Nestinse doruri	279
Nostalgie	282
Dreapta judecată!	284
Etape... ..	286
Schimbări	289
Întreruperi de curent	291
Culoarea toamnei	293
Madama Butterfly	295
Natură vie	297
Din frenezie	301
Melancolie	304
Ce-ar fi... ..	307
Provocare	309
În lucruri mici	310
Contemplare	312

Să-mi dai de știre...	314
Am fost copil...	317
Amăgire.....	320
Din când în când	322
Să știi măsura	324
Bună dimineața!	327
Cunună de stele	332
Vrăbiile și motanul	335
Am tăcut... ..	338
O magie adevărată	340
Promisiune	342
S-a stins o stea... ..	344
Mister prin umblet	346
Viața ca roman	348
Sub mască... ..	353
Lasă soarele... ..	355
N'ai să'nțelegi... ..	357
Gânduri... ..	359
Orgoliul.....	360
Rece de toamnă	362
O nouă zi... ..	364
Omagiu toamnei... ..	366
Drumu-i înainte... ..	368
Viața din vise	370
Din norii cenușii	372
Ridică-te, îmi spune cântul	374

Doi eroi, pe stradă... ..	376
O întrebare și atât	378
Meditație	379
O altfel de iubire	381
Plouă iar... ..	383
Cu gândul dus... ..	386
Beția de cuvinte	387

Viața ca spectacol asumat în poezia Virginiei Buzdrug

Elena Netcu

Poeta Virginia Buzdrug iese la rampă ca un actor grăbit să joace rol după rol, îmbrăcând realitatea în „straie” fastuoase, înadins pregătite pentru a-și sărbători viața în toată complexitatea ei, cu lumini și umbre, cu urcușuri și coborâșuri, dar de fiecare dată ieșind învingătoare, continuându-și travestiul vieții în diferite ipostaze.

La braț cu Luna, cu Luceafărul, într-un alai de stele, poeta pendulează între teluric și înalt, printre anotimpuri destrămate, aruncând secundele într-un hău, regenerând sfidător, căutând „urma pașilor pierduți”.

Într-un astfel de discurs poetic amplu pe o întindere de vreo patru sute de pagini, se ambiționează să spună tot, fără să mai ascundă nimic în vreun ungher al sufletului, convingându-ne, până la urmă, să-i dăm dreptate.

Virginia Buzdrug scrie cu râvnă, invitându-ne într-o călătorie fără sfârșit, fără angoase, ascunzându-și lacrimile, confesându-se cu o luciditate dezarmantă.

Ne privește cu îndrăzneală, își pune pe tavă trăirile, conștientă că viața e ultima carte care trebuie trăită până la ultima filă: *Deschid ochii dimineața,/simt că m-am născut din nou,/și mi se pare că viața,/ am primit-o drept cadou/ (Când).*

Răvnind splendoarea, poeta este avidă de fastuos, de
*straie noi, caută lumini strălucitoare,/ ziua în amiaza
mare,/ razele să încălzească,/ să pătrundă-n largă zare/.*

(Când)

Căutându-și confortul psihic într-un *carpe diem*, poeta se disculpă pentru așa-numitele insomnii, evadând în vis. Nu întâmplător, volumul se deschide cu poemul **Mi-am permis să visez**. Continuând pe aceeași idee a refugiului în vis, poeta își derulează călătoria imaginară: *Sub cerul plin de stele,/ visele să-mi împletesc,/ însă împlinirea este posibilă doar printr-un zbor chagallian, pe deasupra caselor, plonjând într-un eden, „într-o grădină cu flori”, cuprinzând în brațe, Luna-n vis,/ Doamne, cât e de frumoasă viața scursă-n Paradis/. Viața îi apare ca un caleidoscop „pe un pat de flori mi-așterne,/ un cearșaf plin de culori,/ și mă-nalță apoi spre nori/.* **(Nedumerire)**

Cu aceeași luciditate, poeta compune scenariul unui cotidian învins, invocând cu nostalgie spațiul rural de altădată, cu valori tradiționale perene, în contrast cu realitatea de astăzi, *dezbrăcată de frumusețe*, însă o face cu amărăciune, nerecurgând la un registru stilistic acid, acuzator, ci doar constată cu amărăciune surparea valorilor, căutând soluții de a da un sens vieții sale prin evadare în vis, într-un spațiu imaginar astral unde totul pare să se încarce de frumusețe și de vraja Lunii.

Demersul estetic al Virginiei Buzdrug este acela de a-și juca rolurile vieții */sub al meu cer înstelat,/ chiar pe-a nopții vrăjitoare/*, alături de Lună și de Luceafăr, așteptând să se deruleze spectacolul vieții: */ Și se pregătesc de*

scenă,/ Să deschidă larg cortina,/ Greierașul cu pricina,/ Cu vioara lui străveche,/ a început a concerta. (Concertul nopții)

În acest spectacol plin de fast, poeta creează o trapă întunecoasă ca și cum ar smulge „vălul de purpură și aur peste țărâna cea grea”, un vers eminescian în spatele căruia se ascunde poeta, uitând de toate. Cu aceeași luciditate, poeta își exprimă răspicat deziluzia pe care o trăiește într-o societate nedreaptă. În această ipostază de tribun fără rezerve, de pe aceeași scenă, lasă să se vadă culisele, arătând cu degetul, parcă, *ușile închise* unde se fac și se desfac legi, unde cei de la putere devin mici dumnezei, sfidând și adunându-și averi, într-o societate în care predomină nonvalorile, dar, în același timp, asistăm la neputința omului simplu de a ieși din ghearele sărăciei și ale devalorizării.

Tendința aceasta de a oferi umbrele și luminile unei vieți trăite ca spectacol este întâlnită de la un capăt la altul al volumului **Urma pașilor pierduți**.

Există un amestec de registre stilistice, un amalgam de iluzii și deziluzii, totul pare a fi cioplit din contraste, din alb și negru, trăiri contradictorii, dar la fel de puternice și de autentice.

Dar, continuându-și confesiunea, poeta iese din acest balast cotidian, căutând o compensație pe care o găsește prin evadarea în vis, construindu-și ipostaze lirice încărcate de sublim, de candoare, de trăire autentică a vieții la scenă deschisă: *Din frunza ruginie a nucului bătrân,/ mi-am încropit o rochie de toamnă, /Iar când*

/Din florile ce-și leapădă petala,/ Cunună-mi fac s-o port în nopți de vis,/ Când toamna vrea să-și schimbe iar vestala,/ Să pot zbura iar ca un ibis/. (O pagină de carte)

Credem că aceste două strofe sunt o profesiune de credință, un nucleu poetic de la care iradiază în cercuri concentrice culorile unei vieți văzute ca un curcubeu.

Evadarea în natură, în acordurile muzicii clasice, precum cea interpretată de Andre Rieu și Clayderman, par a fi soluții compensatorii pentru urâtul vieții cotidiene. Poeta oferă infinite căi de a gusta din plin bucuria de a trăi în mirajul naturii: *a bea din stropi de rouă, soarele zâmbește, trilul păsărilor, acordurile sfioase sau răscolitoare ale vântului, primăvara încărcată de flori, vara blândă, toamna arămie*, toate trec prin sufletul poetei.

Starea de dor traversează poemele de la un capăt la altul al cărții, căci căutarea *pașilor pierduți* poate fi o metaforă pentru căutarea iubirii: *C-aș vrea s-o țin la mine să se regenereze, /s-o fac să nu mai plece nicicând din viața mea,/ La capătul luminii să am ce arăta (Pata de culoare)*

Același zbor chagallian revine ca un leitmotiv în mai multe poeme, fiind tot o cale de vindecare în acordurile rapsodiei lui Enescu sau ascultând Valurile Dunării sau secvențe din arii din opere celebre.

Discursul liric al poetei Virginiei Buzdrug este amplu, cuprinzător, nu-i scapă nimic din mărunțișurile vieții care se derulează amețitor, fie într-un balans cotidian în care oamenii par niște marionete, fie în astral, prin zbor și evadare în vis.

De cele mai multe ori, discursul este colocvial, într-un registru ludic, cu rimă jucăușă, ce ne amintește de idilele lui George Coșbuc, alteori tonul este melancolic, cu versuri lungi, sugerând o horă existențială, cu mișcări lente și amețitoare, compusă din lumini și umbre, cum pare a-i fi destinul avatar, rătăcind *pe urma pașilor pierduți*.

Emoționante sunt poemele din finalul volumului, încărcate de o latentă neputință, într-un efort de a se regăsi în lumină: *Lacrimi reci scutură cerul, /Pe pământul de cleștar,/ Mă lovesc parcă pe mine,/ Sub un cer autumnal/ Mă forțez să țin cărarea,/ Nu știu dacă reușesc,/ Mă lovesc de zidul nopții, /Întuneric fără somn (Plouă iar)*

Cu un ultim efort, poeta cere îndurare poeziei, singura care o izbăvește de amarul vieții. Este ipostaza unui eu zburdând prin lume, ca un fluture năuc, izbindu-se de întuneric, dar ieșind mereu la rampă în lumina reflectoarelor, ca un actor grăbit, dezvăluind frumusețea lumii, culorile ei, privind-o printr-un caleidoscop, fiind singura cale de sublimare a vieții.

Mi-am permis să visez

Când m-a prins de vise toamna,
M-am îndrăgostit de ea...
M-a cuprins și ea în brațe
Nu-i păsa de nimenea...

M-am lăsat și eu vrăjită
De parfumul-i radical,
Căci culoarea îngrijită
M-a'mbrăcat, pe vertical...

M-am lăsat ademenită,
Nimeni nu putea opri
O făptură'ndrăgostită
Fără' s-o poți descoperi...

M-am lăsat purtată'n valuri
După pofta inimii
Am trecut prin idealuri
Strângând doruri, mii și mii...

M-am lăsat dusă de gânduri,
Mi-am permis ca să visez
Mi-am permis, în multe rânduri,
Chiar să mă recompensez...

Când...

Când privesc cerul cu stele,
Mă simt pe un alt tărâm,
Toate dorurile mele
Îmi rămân pe caldarâm...

Când apare Luna'n cale
Parcă aş pluti în vis
Și-aș zbura fără escale
Până sus, în Paradis...

Când adorm în raiul nopții
Iar luceferii'mi vorbesc,
Toate lecțiile vieții
Le simt cum se risipesc...

Deschid ochii dimineața,
Simt că m-am născut din nou
Și mi se pare că viața
Am primit-o drept cadou...

Și îmi iau cadou'n brațe
Și'l îmbrac în straie noi...
Să rămână la restanțe,
Tot ce nu pot să răsfoi...